

[Ninn-Hansen]

som venstre ligger inde med som en hemmelighed, betyde for lønudviklingen? Jeg går ud fra, at statsministeren kender det, og jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at statsministeren også besvarer dette spørgsmål.

Men statsministeren er nu klar over – ja, jeg kan kun tale for mit eget parti, men jeg tror, andre har samme opfattelse – at hvis han vil benytte den korte tid, der er, til at afbryde denne tredjebehandling og invitere de partier, han kender og kender godt, og som sammen med ham vil hindre en konflikt, til at gennemføre en anden og forsvarlig løsning, er vi parate. Det er statsministeren, det kommer an på. Konflikten kommer ikke, det er vi mange i denne sal til at hindre, men den rigtige løsning kommer kun, hvis statsministeren nu tager et initiativ. Vi har ventet på det længe.

Formanden:

Inden jeg giver hr. Melchior ordet, skal jeg for en ordens skyld sige, at jeg går ud fra, at det citat, hr. Ninn-Hansen omtalte, af Belsazar, er Daniels Bog, kapitel 5, vers 26 og 27.

Melchior (CD):

Jeg vil også starte med et citat, om end af knap så ophøjet art. Litteraturprofessoren Hans Brix skal efter sigende have skrevet den korteste boganmeldelse, der nogen sinde er skrevet, og den skulle have lydt noget i retning af: »Denne bog indeholder en del, som er nyt, og en del, som er godt. Desværre er det nye ikke godt og det gode ikke nyt.« Jeg tror, at når samtidshistorikere om føje år eller senere historikere skal til at bedømme den situation, som finder sin kulmination i dag, vil man kunne benytte denne bedømmelse af situationen. Og det betyder sådan set lala. Det betyder, at det nemt kunne have været værre. Man havde håbet, at det var blevet meget bedre, men det blev altså sådan en blød mellemvare. Det er jo ikke udansk, og det er ikke noget at kaste ret meget skarn på.

Noget af det nye i situationen, som jeg godt vil kommentere, skønt jeg føler mit arsenal af argumenter omkring denne lovgivning udtømt ved første og anden behandling, er, at landet nu for første gang i mange år har været i den situation at have en flertals-

regering, en regering med automatisk flertal, en regering, som blev betegnet som historisk, da den tiltrådte for godt og vel et halvt år siden, og som nu altså skriver sin sagmodige historie. Hvordan virker så det i forhold til situationen som mindretalsregering, når der er en tilspidset situation? Jeg ved godt, at statsministeren havde det svært, når han skulle gå fra dør til dør og banke på hos de forskellige partier for at samle sit flertal til diverse månedsforlig, som de blev kaldt efterhånden.

Ikke desto mindre lykkedes det dog statsministeren hver gang at finde et flertal, der var betydelig større end det, der kan støtte regeringen i dag. Det vil altså sige, at det, der skulle være en styrket situation, i virkeligheden er en indskrumpling af det antal mandater, der står bag en løsning, og det er vel egentlig noget, der er nyt, men ikke særlig godt. Det havde vel været at foretrække både for statsministeren og for befolkningen, hvis der også denne gang kunne have været samlet 120–130 mandater bag en løsning, som havde været en kende anderledes end den, vi får her, som havde været et resultat af en bredere forhandling.

Statsministeren skal ikke rundt og banke på døre i den nuværende situation, men han er henvist til at holde sig til én partner plus altså en enkelt person med sit eget personlige parti, som automatisk kan indregnes. Når så statsministeren lige så ihærdigt og med lige så megen omsorg og omhu for befolkningen som før har fået sig forhandlet færdig med denne ene partner, så er der ikke mere at snakke om, så er der ikke mere at forhandle om. Det vil sige, at vi har den typiske flertalsregeringssituation, at den parlamentariske forhandling er delvis afskåret. Når man fra regeringsværelset har talt, er der ikke mere at tale om.

Det kan under visse omstændigheder være mere effektivt med en flertalsregering, men det er nok så demokratisk med en mindretalsregering, og det har vist sig under netop statsminister Anker Jørgensens ledelse, at det kunne fungere. Trods tiden og kræfterne, der skulle til, lykkedes det ham og hans mindretalsregering gang på gang at skaffe et bredt flertal, som også blev respekteret ude i befolkningen.

Vi ville gerne have medvirket til at hjælpe statsministeren til dette bredere flertal. Han